

JUSTITSMINISTERIET

Politi- og Strafferetsafdelingen

Dato: 2. marts 2017
Kontor: Straffulbyrdelseskontoret
Sagsbeh: Mia Schumacher
Sagsnr.: 2016-304-0225
Dok.: 2170801

GRUND- OG NÆRHEDSNOTAT

om

Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation.

Sagen er omfattet af retsforbeholdet.

KOM(2016) 819 endelig

1. Resumé

Forslaget er omfattet af retsforbeholdet. Kommissionen har fremlagt forslag til en forordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation. Forslaget er en del af terrorfinansieringspakken, som bl.a. følge op på en handlingsplan fra februar 2016 om styrket bekæmpelse af terrorfinansiering. Forslaget har overordnet til formål at styrke den gensidige anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold. Forslaget har ingen lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser. Forslaget vurderes at være i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelser om de øvrige medlemsstaters holdninger til forslaget. Fra dansk side er man overordnet positivt indstillet over for forslaget.

2. Baggrund

Kommissionen har ved COM(2016) 819 final af 21. december 2016 fremsat forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation. Forordningsforsla-

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

get er en del af Kommissionens terrorfinansieringspakke, der blev fremsat på baggrund af Kommissionens handlingsplan fra februar 2016 om styrket bekæmpelse af terrorfinansiering. Udover det her omhandlede forordningsforslag indeholder terrorfinansieringspakken et forslag til direktiv til strafretlig bekæmpelse af hvidvask.

Forslaget er oversendt til Rådet i dansk sprogversion den 1. februar 2017.

Kommissionen har som en del af baggrunden for det foreliggende forordningsforslag peget på, at indefrysning og konfiskation af aktiver er et vigtigt redskab til at forebygge og bekæmpe kriminalitet, herunder organiseret kriminalitet, yde godtgørelse til ofre og skaffe yderligere midler, der kan geninvesteres i retshåndhævelsesaktiviteter, samt et vigtigt redskab til bekæmpelse af finansiering af terror.

I den europæiske dagsorden om sikkerhed i april 2015¹ blev det understreget, at der er behov for at bekæmpe finansiering af terrorisme på en mere effektiv og koordineret måde, bl.a. ved at ødelægge organiserede kriminelle netværk og deres finansieringskilder. En forbedring af de retlige rammer for gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation blev i den forbindelse tillagt strategisk betydning.

Efter Lissabontraktatens ikrafttrædelse har konfiskation fået strategisk prioritet på EU-niveau som et effektivt instrument til bekæmpelse af organiseret kriminalitet. Der blev med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indefrysning og konfiskation af redskaber og udbytte fra strafbart forhold i Den Europæiske Union (2014/42/EU) – som ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark grundet retsforbeholdet – fastsat minimumsregler for nationale indefrysnings- og konfiskationsordninger. Ved vedtagelsen heraf opfordrede Europa-Parlamentet og Rådet i en fælles erklæring til Kommissionen til snarest muligt at fremsætte forslag til en retsakt om gensidig anerkendelse af indefrysnings- og konfiskationskendelser.

I Kommissionens meddelelse (COM (2016) 50 final) fra februar 2016 til Europa-Parlamentet og Rådet om en handlingsplan om styrket bekæmpelse af terrorfinansiering blev det endvidere fremhævet, at der er behov for at sikre, at kriminelle, der finansierer terrorisme, fratages deres aktiver. Kommissionen forpligtede sig til at styrke den gensidige anerkendelse af afgø-

¹ KOM(2015) 185 endelig

relser om indefrysning og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold inden udgangen af 2016.

Forslaget bygger på den eksisterende EU-lovgivning om gensidig anerkendelse af afgørelser om indefrysning og konfiskation. Forslaget skal endvidere tage højde for, at medlemsstaterne har udviklet nye former for indefrysning og konfiskation af udbytte fra strafbart forhold.

Det danske retsforbehold

Forslaget er fremsat under henvisning til TEUF artikel 82, stk. 1, og skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF artikel 294).

Ifølge artikel 1 i protokol (nr. 22) om Danmarks stilling deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V. Det følger endvidere af protokollens artikel 2, at ingen af de foranstaltninger, der er vedtaget i henhold til TEUF, tredje del, afsnit V, er bindende for Danmark, ligesom de ikke finder anvendelse i Danmark (retsforbeholdet).

Det danske retsforbehold medfører, at Danmark ikke vil deltage i nærværende forordningsforslag om gensidig anerkendelse af indefrysning- og konfiskationskendelser.

Den foreslåede ordning skal træde i stedet for og dermed erstatte to eksisterende rammeafgørelser på området: Rådets rammeafgørelse af 22. juli 2003 om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale (2003/577/RIA) og Rådets rammeafgørelse om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation (2006/783/RIA).

Danmark deltager i de to eksisterende rammeafgørelser, der fortsat vil finde anvendelse i de medlemsstater, der ikke er bundet af den foreslåede forordning. Da de øvrige medlemsstater imidlertid vil være bundet af den nye forordning (og ikke de eksisterende rammeafgørelser), vil deltagelsen i de eksisterende rammeafgørelser miste sin praktiske betydning.

3. Formål og indhold

3.1 Generelt

Forordningsforslaget indebærer, at en medlemsstat (den udstedende medlemsstat) ved fremsendelse af en særlig attest og relevante kendelser kan anmode en anden medlemsstat (den fuldbyrdende medlemsstat) om at indefryse eller konfiskere aktiver, der befinder sig i denne medlemsstat. Den fuldbyrdende medlemsstat er herefter forpligtet til – medmindre der foreligger en af de i forslaget nævnte afslagsgrunde – at anerkende og fuldbyrde indefrysning- eller konfiskationskendelsen, på samme måde som hvis den fuldbyrdende medlemsstat selv havde udstedt kendelsen.

Kommissionen har med forordningsforslaget lagt op til at udvide området for gensidig anerkendelse af kendelser om indefrysning og konfiskation i forhold til de eksisterende rammeafgørelser, der omfatter almindelig og udvidet konfiskation², og indeholder videre adgang til at nægte anerkendelse og fuldbyrdelse. Forordningsforslaget omfatter gensidig anerkendelse af alle typer af afgørelser om indefrysning og konfiskation, der er truffet i forbindelse med en straffesag, herunder også afgørelser om konfiskation, som træffes i forbindelse med en straffesag, hvor der ikke er sket domfældelse.

Der lægges med forslaget endvidere op til en række ændringer, der skal forbedre de nuværende rammer for gensidig anerkendelse. Forordningsforslaget indfører blandt andet klare tidsfrister samt en standardattest og en standardformular til udfyldelse af udstedelsesstaten, så der skabes en hurtigere og mere smidig proces. Der tages med forslaget også større hensyn til ofrenes rettigheder for så vidt angår godtgørelse og tilbagegivelse af aktiver. Derudover fremhæves gennem hele forslaget kommunikationen mellem de kompetente myndigheder for at give bedre mulighed for fleksibel og hurtig anerkendelse og fuldbyrdelse.

Forordningsforslaget er inddelt i fem kapitler:

- Kapitel 1 (art. 1-3) indeholder bestemmelser om forslagets genstand, definitioner og anvendelsesområde, jf. nedenfor under pkt. 3.2
- Kapitel 2 (art. 4-12) indeholder bestemmelser vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation, jf. nedenfor under pkt. 3.3
- Kapitel 3 (art. 13-25), der indeholder bestemmelser vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning, jf. nedenfor under pkt. 3.4

² Udvidet konfiskation betegner den tilgang, hvor en straffedom følges op af konfiskation, ikke blot af de formuegoder, der er knyttet til en bestemt strafbar handling, men også af yderligere formuegoder, som retten fastslår, udgør udbytte fra andre strafbare forhold.

- Kapitel 4 (art. 26-35) indeholder de almindelige bestemmelser vedrørende både konfiskation og indefrysning, jf. nedenfor under pkt. 3.5.
- Kapitel 5 (art. 36-40) indeholder afsluttende bestemmelser, jf. nedenfor under pkt. 3.6.

I det følgende gennemgås forslaget kapitler med hovedvægt lagt på de centrale og nyskabende dele.

3.2 Genstand, definitioner og anvendelsesområde (kapitel I, art. 1-3)

Det fremgår af forslaget artikel 1, at forordningen fastsætter regler, hvorefter en medlemsstat skal anerkende og fuldbyrde en afgørelse om indefrysning eller konfiskation truffet af en anden medlemsstat i forbindelse med en straffesag. Forslaget omfatter alle overtrædelser af straffelovgivningen.

Forordningen finder derimod ikke anvendelse på afgørelser om indefrysning og konfiskation, der er truffet inden for rammerne af civile eller administrative sager.

I artikel 2 defineres en række væsentlige begreber i forslaget. Det følger heraf, at der med ”afgørelse om konfiskation” forstås en endelig sanktion eller foranstaltning, der er pålagt af en domstol efter en retssag vedrørende en strafbar handling, og som medfører en fysisk eller juridisk persons *endelige berøvelse af formuegoder*.

En ”afgørelse om indefrysning” defineres som en retsafgørelse, der er truffet eller godkendt af en retslig myndighed med henblik på *midlertidigt at forhindre*, at et formuegode destrueres, ændres, flyttes, overføres eller afhændes. En eventuel afgørelse om indefrysning træffes således før en afgørelse om konfiskation, for at sikre tilstedeværelsen af aktivet/pengebeløbet med henblik på eventuel efterfølgende konfiskation.

I forslaget artikel 3, er der angivet en positivliste over strafbare handlinger, for hvilke den fuldbyrdende stat ikke kan nægte at fuldbyrde afgørelser om konfiskation eller indefrysning med henvisning til dobbelt strafbarhed. Der er tale om en liste, der er tilsvarende andre instrumenter om gensidig anerkendelse.

3.3 Fremsendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om konfiskation (kapitel II, art. 4-12)

Forslaget indeholder i artikel 4 regler om fremsendelse af en afgørelse om *konfiskation* fra en medlemsstat (udstedelsesstaten) til en anden medlemsstat til fuldbyrdelse (fuldbyrdesstaten).

En afgørelse om konfiskation må som hovedregel kun fremsendes til en enkelt fuldbyrdesstat ad gangen. Efter forslagets artikel 5 gælder imidlertid en række undtagelser hertil, bl.a. vil det være muligt at fremsende afgørelsen til mere end én fuldbyrdesstat, når formuegoderne, der er omfattet af afgørelsen, befinder sig i mere end én fuldbyrdesstat.

Fremsendelse af en afgørelse om konfiskation begrænser ikke udstedelsesstatens kompetence til selv at fuldbyrde afgørelsen.

Det følger endvidere af forslaget, at fuldbyrdesstaten skal anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation uden yderligere formaliteter og træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelsen på samme måde, som hvis der var tale om en afgørelse om konfiskation, der var truffet af fuldbyrdesstaten selv.

Fuldbyrdesstaten kan kun afvise at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation, hvis der foreligger en af de afslagsgrunde, der er udtømmende oplyst i artikel 9. Afslagsgrundene omfatter bl.a., at afgørelsen om konfiskation vil være i strid med princippet om forbuddet mod dobbeltstraf, eller at der efter fuldbyrdesstatens lovgivning foreligger immunitet eller privilegier, der forhindrer fuldbyrdelse af en national afgørelse om konfiskation af de pågældende formuegoder.

Forslaget fastsætter klare tidsfrister for fuldbyrdesstatens afgørelse om anerkendelse eller fuldbyrdelse af afgørelsen om konfiskation, og for den efterfølgende gennemførelse af konfiskationen. Fuldbyrdeslandet skal træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrdelse så hurtigt som muligt og senest 30 dage efter, at fuldbyrdesmyndigheden har modtaget afgørelsen om konfiskation.

3.4 Udstedelse, fremsendelse, anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om indefrysning (kapitel III, art. 13-25)

Kapitel III angår reglerne for gensidig anerkendelse af afgørelser om *indefrysning* og svarer i nogen grad til reglerne om konfiskation, jf. ovenstående.

Forslaget indeholder i artikel 13 betingelser for udstedelsesmyndighedens udstedelse og fremsendelse af en afgørelse om indefrysning. En tilsvarende bestemmelse ses ikke i kapitlet om konfiskation, da der ligger andre hensyn bagved behovet for at kunne indefryse aktiver. En indefrysningkendelse må kun udstedes og fremsendes, såfremt en række betingelser er opfyldt, herunder bl.a. at udstedelsen af afgørelsen er nødvendig og forholdsmæssig med henblik på midlertidigt at forhindre destruktion, ændring, flytning, overførsel eller afhændelse af formuegoder som kan tjene til efterfølgende konfiskation.

Artikel 14 fastsætter regler for selve fremsendelsen af afgørelsen om indefrysning. Det gælder særligt, at en afgørelse om indefrysning skal ledsages af en anmodning om konfiskation, eller indeholde en instruks om, at formuegodet skal forblive i fuldbyrdelsesstaten, indtil der foreligger en anmodning om konfiskation.

Efter forslaget artikel 15 må en afgørelse om indefrysning som hovedregel kun fremsendes til en enkelt fuldbyrdelsesstat ad gangen. Forslaget indeholder imidlertid en række undtagelser hertil, bl.a. vil det være muligt at fremsende afgørelsen til mere end én fuldbyrdelsesstat, når formuegoderne, der er omfattet af afgørelsen om indefrysning, befinder sig i mere end én fuldbyrdelsesstat.

Afgørelsen om indefrysning sendes sammen med en standardformular, der findes som bilag til forordningsforslaget. Dette er en forenkling i forhold til Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA, der krævede, at den nationale afgørelse om indefrysning blev ledsaget af en mere omfattende attest.

Det følger endvidere af forslaget, at fuldbyrdelsesmyndigheden skal anerkende og fuldbyrde afgørelsen om konfiskation uden yderligere formaliteter og straks træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse.

Fuldbyrdelsesstaten kan kun afvise at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om indefrysning, hvis der foreligger en af de afslagsgrunde, der er udtømmende oplistet i artikel 18. Som eksempler på afvisningsgrunde kan nævnes, at afgørelsen om indefrysning vil være i strid med princippet om forbuddet mod dobbeltstraf, eller at der efter fuldbyrdelsesstatens lovgivning foreligger immunitet eller privilegier, der forhindrer fuldbyrdelse af en national afgørelse om indefrysning af det pågældende formuegode.

Med forslaget indføres der endvidere klare tidsfrister. Fuldbyrdelsesstaten skal således træffe afgørelse om anerkendelse og fuldbyrkelse af afgørelsen om indefrysning senest 24 timer efter modtagelsen af afgørelsen. Fuldbyrdelsesstaten kan dog udsætte fuldbyrkelse af en afgørelse om indefrysning, herunder hvis fuldbyrkelsen kan skade en igangværende strafferetlig efterforskning eller formuegodet allerede er genstand for en afgørelse om indefrysning.

Endeligt skal fuldbyrdelsesstaten foretage tilbagerapportering til udstedelsesstaten senest 3 dage efter fuldbyrkelsen af afgørelsen.

Forslagets artikel 23 fastsætter, at indefrysningen fortsætter indtil fuldbyrdelsesstaten har reageret endeligt på en afgørelse om konfiskation af det indefrosne formuegode, eller udstedelsesstaten har meddelt, at der ikke længere kan ske fuldbyrkelse, eller at anmodningen trækkes tilbage. Udstedelsesstaten kan dog opfordres til at begrænse indefrysningsperioden.

3.5 Almindelige bestemmelser (kapitel IV, art. 26-35)

Ifølge forordningsforslaget er det fuldbyrdelsesstatens lovgivning, der finder anvendelse på fuldbyrkelsen af afgørelsen. En afgørelse om indefrysning eller konfiskation, der er truffet vedrørende en juridisk person, skal dog fuldbyrkes, selv om fuldbyrdelsesstaten ikke anerkender juridiske personers strafferetlige ansvar.

Udover de specifikke forpligtelser, der gælder om underretning og kommunikation i medfør af forslagens enkelte artikler, følger det endvidere af forslagens artikel 28, at de kompetente myndigheder i udstedelses- og fuldbyrdelsesstaten har en generel forpligtelse til at høre hinanden, når det er relevant.

Der er fastsat regler om forvaltning af og disponering over indefrosne og konfiskerede formuegoder i artikel 31. Fuldbyrdelsesstaten forvalter det indefrosne eller konfiskerede formuegode før dets endelige fremsendelse med henblik på at forhindre, at det mister værdi. Det fastsættes endvidere, at de penge, der opnås med fuldbyrkelsen af en afgørelse om konfiskation tilfalder fuldbyrdelsesstaten, hvis beløbet ikke overstiger EUR 10.000. Hvis beløbet overstiger EUR 10.000, fordeles det med halvdelen til hver af staterne.

Ofre er dog sikret en særlig privilegeret adgang til godtgørelse og tilbagegivelse, som går forud for staternes disponering over de konfiskerede formuegoder. Dette er til sammenligning ikke reguleret i Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA og 2006/783/RIA.

3.6 Afsluttende bestemmelser (kapitel V, art. 36-40)

Forordningsforslagets afsluttende bestemmelser indeholder bl.a. bestemmelser om indsamling af statistik, udøvelse af Kommissionens delegerede beføjelser og ikrafttræden.

4. Europa-Parlamentet

Europa-Parlamentet er i henhold til den almindelige lovgivningsprocedure (TEUF art. 294) medlovgiver. Der foreligger endnu ikke en udtalelse fra Europa-Parlamentet.

5. Nærhedsprincippet

Det er Kommissionens opfattelse af forordningsforslaget respekterer nærhedsprincippet, jf. TEU artikel 5.

Kommissionen har i forslaget anført, at det foreskrives i TEUF artikel 67, stk. 3, at Unionen bestræber sig på at sikre et højt sikkerhedsniveau ved bl.a. hjælp af foranstaltninger til forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet samt ved gensidig anerkendelse af strafferetlige afgørelser.

Det anføres videre i forslaget, at den grænseoverskridende efterforskning af kriminelle aktiviteter og aktiver kan foregå i flere lande, mens retsforfølgningen og de retlige aktiviteter, der fører til konfiskation, normalt kun finder sted i én medlemsstat, hvorfor konfiskationsprocedurer i hovedsagen er nationale. Den grænseoverskridende dimension er dog tydelig, når der skal ske fuldbyrdelse af en afgørelse i en anden medlemsstat. Derfor kræver konfiskation af aktiver et effektivt grænseoverskridende samarbejde blandt medlemsstaterne, hvilket effektivt sikres ved gensidig anerkendelse af nationale afgørelser om konfiskation.

Kommissionen vurderer således, at gensidig anerkendelse af hinandens afgørelser er i overensstemmelse med nærhedsprincippet, da det ikke kan opnås af medlemsstaterne hver for sig.

Kommissionen har i forslaget ligeledes anført, at det er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. ligeledes TEU artikel 5, da forslaget ikke omfatter alle eksisterende former for afgørelser om konfiskation (såsom civile og administrative afgørelser), men er begrænset til afgørelser om konfiskation, der træffes i straffesager.

Det er ud fra tilsvarende betragtninger regeringens vurdering, at forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet.

6. Gældende dansk ret

Rådets rammeafgørelse 2003/577/RIA om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indefrysning af formuegoder eller bevismateriale og Rådets rammeafgørelse 2006/783/RIA om gensidig anerkendelse på afgørelser om konfiskation, er gennemført i dansk ret ved lov nr. 1434 af 22. december 2004, om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union, jf. lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013 som ændret ved lov nr. 377 af 27. april 2016.

Efter reglerne i denne lov, kan strafferetlige afgørelser om bl.a. beslaglæggelses- og bevissikringskendelser og konfiskation, der er truffet i andre medlemsstater i Den Europæiske Union, fuldbyrdes. Loven bygger ligeledes på et princip om gensidig anerkendelse som følge af, at den gennemfører de ovennævnte rammeafgørelser.

Den foreslåede forordning skal træde i stedet for, og dermed erstatte, disse to eksisterende rådsafgørelser, som Danmark deltager i.

De to rammeafgørelser vil dog fortsat finde anvendelse i de medlemsstater, der ikke er bundet af den foreslåede forordning, herunder Danmark. Da de øvrige medlemsstater imidlertid vil være bundet af den nye forordning (og ikke de eksisterende), vil deltagelsen i de eksisterende rammeafgørelser miste sin praktiske betydning.

7. Lovgivningsmæssige og statsfinansielle konsekvenser

Forordningsforslaget har ingen lovgivningsmæssige eller statsfinansielle konsekvenser, da Danmark ikke er omfattet af forordningsforslaget.

Det fremgår i øvrigt af forslaget, at det ikke påvirker EU-budgettet. Det er udformet med henblik på at sikre godtgørelse til ofrene og øge indtægterne

til de nationale statskasser og EU. Det er også udformet med henblik på at nedbringe de kollektive omkostninger ved svig og andre omkostninger for samfundet. Det bør samlet set have positive følger for de nationale og europæiske økonomier.

8. Høring

Forslaget er sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer mv.:

Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Sø- og Handelsretten, Præsidenterne for byretterne, Advokatrådet, Amnesty International, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Foreningen af Advokater og Advokatfuldmægtige, Foreningen af Offentlige Anklagere, Handelshøjskolen i København (Juridisk Institut), Handelshøjskolen i Aarhus (Juridisk Institut), Institut for Menneskerettigheder, Kriminalpolitisk Forening (KRIM), Københavns Universitet, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Politiforbundet, Retspolitisk Forening, Retsikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Syddansk Universitet (Juridisk Institut), Aalborg Universitet (Juridisk Institut), Aarhus Universitet (Juridisk Institut).

Høringsfristen er fastsat til den 30. marts 2017. Høringssvarene vil blive oversendt, så snart de foreligger, enten ved et revideret grund- og nærhedsnotat eller et samlenotat.

Grund- og nærhedsnotatet er sammen med forordningsforslaget endvidere sendt til Specialudvalget for politimæssigt og retligt samarbejde ligeledes med frist den 30. marts 2017.

9. Andre landes kendte holdninger

Der ses ikke at foreligge offentlige tilkendegivelse om de øvrige medlemsstaters holdning til forslaget.

10. Regeringens foreløbige generelle holdning

Regeringen er overordnet positivt indstillet overfor forslaget. Regeringen vil have fokus på, hvordan Danmark efter vedtagelsen af forordningen kan opretholde et effektivt samarbejde med de øvrige medlemsstater.

11. Tidligere forelæggelser for Folketingets Europaudvalg

Sagen har ikke tidligere været forelagt Folketingets Europaudvalg.